

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2SŽ/17/2011
Identifikačné číslo spisu:	9011010117
Dátum vydania rozhodnutia:	04.07.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:9011010117.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa MAC TV, s.r.o., so sídlom Brečtanová č. 1, Bratislava, zast. Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., so sídlom Drotárska cesta č. 102, Bratislava, proti odporcovi Rade pre vysielanie a retransmisiiu, Dobrovičova č. 8, P.O.Box 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu správneho orgánu č. RP/26/2011 zo dňa 7.6.2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiiu č. RP/26/2011 zo dňa 7.6.2011 podľa § 250q Občianskeho súdneho poriadku
p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súdny poplatok vo výške 66 € v lehote 3 dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozhodnutím Rada pre vysielanie a retransmisiiu (ďalej len „Rada“) rozhodla, že navrhovateľ ako vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“ alebo „zákon o vysielaní“) tým, že v rámci programovej služby JOJ odvysielal dňa 13.12.2010 o cca 22.12 hod. program NOVINY PLUS - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA, ktorý označil ako nevhodný pre maloletých do 15 rokov, čím došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania, za čo mu Rada uložila pokutu podľa § 64 ods. 1 písm. d) zákona o vysielaní, určenú podľa § 67 ods. 3 písm. c) zákona o vysielaní vo výške 5.000 €. Rada uviedla, že uvedené vydanie programu NOVINY PLUS, ktorý vysielateľ nazval MARTINKA - KLEOPATRA Z TURCA, malo bližšie predstaviť bývalú súťažiaku Martinu z reality šou Farmár hľadá ženu, jej rodinu a príbuzných. Predmetný program účastník konania označil podľa Jednotného systému označovania (JSO) ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

Rada poukázala na ust. § 1 ods. 1 písm. b), keď JSO ukladá vysielateľovi povinnosť označiť program, v ktorom sa vyskytnú nevhodné obsahy definované v tomto ustanovení, ako nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Predmetné správne konanie bolo začaté z dôvodu, že dialógy a scény obsiahnuté v napadnutom programe mohli obsahovať obscénne vyjadrovanie, ktoré je hodnotené v zmysle JSO ako obsah nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov a z dôvodu, že označením upútavky na predmetný program piktogramom nevhodnosti do 15 rokov a jej zaradením do vysielania v čase medzi 06:00 hod. až 22:00 hod. mohlo dôjsť k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. V rámci posudzovania predmetu správneho konania dospela Rada k záveru, že vyjadrenia ako: „To mám kuriča, toto hlavný fundátor, on mi drží keď sa idem vyšťať, keď som naj... (pípnutie) ...baný.“, „nestáva ti.“, „Cicinu mi nestáva.“, „A on mi drží cicinu, lebo aby, lebo to mám môjho suseda hlavného.“, „Veď to neni chlap, veď, veď ale on, ona pri ňom, veď ona by mu ho ani nechytla, ani by mu nič nespravila dobre“, „...cicinu odťat“. A keď takto išiel, tak sa zohol, ale do (pípnutie) ...iče a ...“, „Žena tá to má dobré, tá si (vypípané) ...bne robertka, rozumiete ma, a dáva ta...“, „A ku (pípnutie) to je v piči (pípnutie) ja tu mám pivo, a ja ich je... (pípnutie) ...em.“, „Chod' veru, chod', zatrtkaj si, s kým môžeš.“, „Lepší, lepší tento ako ten chuj, čo je tam na tej farme. Ak sa volá ten.“ „No, Marian.“, „Ja by som sa tiež s ním vyspala. Keby chcel.“, „Chlap ako chlap. Hlavne že mu stojí.“, „V lietadle som to ešte nerobila, prisám bohu. Ja som rada hocikde.“, „No ja pi... (pípnutie) ...ču už netrtkám pätnásť rokov, ja neviem. Ale s tým Mariánom by som si za... (pípnutie) ...jebala. Prisahám bohu. (Martinka a matka sa smejú.) On je tučný, ja som tučná. A starú by je... (pípnutie) ...blo.“, „Čo je, kedy ide hokej do piči...“, „No, do boha, som sa (pípnutie) ...ebala. (nezrozumiteľné slová) Tam to vypnite. No do pi... (pípnutie) to bude vypadáť. (matka sa smeje) Ku... (pípnutie) ...va, horšie ako ta Marianova mamka.“, „Cvičím, presne, však mám sto kilov, ja musím cvičiť. Ani ma to ku... (pípnutie) ...va už ani neudrží.“, „Aký on do riti (nezrozumiteľné) ko... (pípnutie) pchať. Kde toto je orálny sex, nie. A čo to kde to. Orálny, vtedy sa fajčí, no ja už...“ (strih) „...ako sa to dneská fajčí.“ (strih) „Penis a čo je čo? (matkin smiech) Penis.“ (strih) „Cikul'a (obe sa smejú) To je v pi... (pípnutie) ...či.“, „A kebych ti on vylízal, nech si líže. (obe sa smejú) Mať'a, mňa tá stará (pípnutie) ...čo tam zabije.“, „Aj černocho, hocikto. Ja trtkám s každým. (matkin smiech) Ježíš, boha (strih) Oni majú veľké cikule, presne.“, „A čo robil do boha toľké roky? S kým sa trtkal? S kravou.“, „Tak budeme sexovať celú noc.“ je potrebné v kontexte, v akom odznali považovať za obscénne vyjadrovanie, ktoré je klasifikované v zmysle JSO, ako obsah nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov. Pri posudzovaní, či označenie predmetného programu účastníkom konania ako programu nevhodného pre maloletých do 15 rokov bolo v rozpore s JSO Rada tiež vzala do úvahy spôsob spracovania predmetného programu, jeho morálne poslanstvo, či frekvenciu a intenzitu výskytu vyššie uvedených obsahov v predmetnom programe. Zo záznamu vysielania ako aj z prepisu skutkového stavu vyplýva, že výrazy ako najebaný, vyšťať, cicina, do piče, jebem, chuj, trtkat', kurva, boli bežným jazykovým prejavom v predmetnom programe účinkujúcich osôb. Rada skonštatovala, že používanie vyššie uvedených výrazov nie je možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky a zároveň ich použitie v rozhovore, ktorý sa odohráva za prítomnosti maloletých detí (deti „Martinky“) nemožno označiť za primerané a vhodné na sledovanie v rámci televízneho vysielania pre maloletých divákov. Veková skupina maloletých je náchylná na preberanie vonkajších vzorov a vplyvov a pri sledovaní programu s uvedeným obsahom môže nadobudnúť dojem, že prezentované správanie je spoločensky akceptovateľné, čo ju môže viesť k jeho imitácii. Rada sa uzniesla, že vyššie citované vyjadrenia v kontexte, v akom odznali, t.j. v rámci rozhovoru, ktorého účelom bolo predstaviť divákovi rodinu jednej zo súťažiacich z programu Farmár hľadá ženu nemali taký charakter, že by ich bolo možné označiť za vhodné pre vekovú skupinu maloletých od 15 do 18 rokov. V zmysle uvedeného bolo podľa záverov Rady, vzhľadom na pomerne častý výskyt výrazov, ktoré mali charakter obscénneho vyjadrovania potrebné označiť predmetný program ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov. K uvedenému je podľa názoru Rady tiež potrebné uviesť, že vyššie citované výrazy, ktoré boli v predmetnom programe odvysielané a ktoré mali charakter obscénneho vyjadrovania, boli síce účastníkom konania technicky upravené - pípnutím, napriek tomu však boli buď úplne zrozumiteľné alebo bolo zrejmé, o aký výraz sa jednalo. V prípade predmetného programu išlo o program pripravený vopred, nešlo teda o vysielanie naživo, účastník konania teda mal možnosť upraviť jeho podobu tak, aby sporné výrazy vo vysielaní neodzneli, prípadne scény so sporným obsahom do vysielania nezaraďiť. Zo skutkového stavu práve naopak vyplýva, že zo strany účastníka konania, ktorý je zároveň tvorcom predmetného programu, možno badať isté

navádzanie účinkujúcich, aby sa vyjadrovali k témam, ktoré sú z hľadiska prezentácie v médiách sporné, či citlivejšie na priame vyjadrovanie sa účinkujúcich a kontroverznejšie pre bežné vnímanie diváka. V tejto súvislosti poukazuje Rada napr. na skutočnosť, že účinkujúca „Martinka“ viackrát namietala, že k istým veciam sa vyjadrovať nebude a následne v zostrihaných záberoch sa nakoniec predsa len vyjadrila, pričom i samotná matka žiadala, aby štáb už ukončil nahrávanie, pričom ten napriek tomu jej vyjadrenia zaznamenával ďalej. Z uvedeného je podľa názoru Rady zrejmé, že spôsob a forma spracovania programu ako aj dialógy a vyjadrenia v podobe, v akej boli odvysielané, boli účastníkom konania odvysielané zámerne. Vzhľadom na rozsah výrazov, ktoré mali charakter obscénneho vyjadrovania použitých v rozhovoroch s členmi rodiny súťažiacej „Martinky“ odvysielaných v rámci programu NOVINY PLUS - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA dospela Rada k záveru, že čo sa týka kvantitatívnej stránky výskytu nevhodných obsahov v predmetnom programe, frekvencia výskytu obsahov, ktoré naplnili kritériá pre program nevhodný a neprístupný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov vo forme obscénneho vyjadrovania bola vysoká a to aj pri zohľadnení celkovej dĺžky predmetného programu (cca 1 hod.). Z kvalitatívnej stránky malo podľa názoru Rady vyjadrovanie účinkujúcich, ktoré možno vzhľadom na celkový charakter a obsah predmetného programu považovať za obscénne, intenzitu nevhodnú pre maloletých do 18 rokov. Ako vyplýva z ustanovenia § 1 ods. 5 JSO, pri posudzovaní programu v zmysle pravidiel ustanovených v JSO je mimo iného potrebné prihliadnuť aj na charakter daného programu, spôsob jeho spracovania, či jeho morálne poslanstvo. Rada dospela k záveru, že z hľadiska morálneho poslania programu, vzhľadom na jeho obsah, vyjadrenia účinkujúcich ako aj celkovú podstatu a výpovednú hodnotu predmetného programu, sporné obsahy boli v predmetnom programe zaradené zámerne a primárnym účelom ich zaradenia do vysielania bolo šokovať diváka vyjadreniami, ktoré nie sú bežné a sú za hranicami všeobecne akceptovateľného slušného správania. Vzhľadom na uvedené Rada rozhodla, že v prípade predmetného programu nemožno hovoriť o jeho pozitívnom morálnom poslanstve. Rada sa tiež uzniesla, že frekvencia a intenzita výskytu nevhodných obsahov vo forme obscénneho vyjadrovania, ktoré predmetný program obsahoval bola natoľko vysoká, že jeho označenie ako program nevhodný pre maloletých do 15 rokov nebolo v súlade s pravidlami ustanovenými Jednotným systémom označovania. Vzhľadom na tieto skutočnosti Rada dospela k záveru, že označenie programu NOVINY PLUS - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov nebolo adekvátne a nezodpovedalo podmienkam, ktoré na označovanie programov podľa vekovej vhodnosti ustanovuje JSO. Vzhľadom na frekvenciu a intenzitu výskytu nevhodných obsahov, ako aj spôsob spracovania predmetného programu a jeho morálne poslanstvo Rada rozhodla, že označenie predmetného programu ako nevhodného pre maloletých do 15 rokov bolo v rozpore s § 1 ods. 1 písm. b) a 1 ods. 5 JSO. Rada ďalej dôvodila vo svojom rozhodnutí tým, že účastník konania sa už v minulosti dopustil porušenia ust. § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. a že poslednými rozhodnutiami vo veci porušenia § 20 ods. 5 zák. č. 308/2000 Z. z. (v súčasnosti § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z.) a navrhovateľovi boli Radou uložené sankcie a to rozhodnutím č. RP/51/2007 pokuta vo výške 100.000,--Sk (už len Bea), rozhodnutím č. RP/62/2007 pokuta vo výške 100.000,--Sk (C.S.I. Kriminálna New York), rozhodnutím č. RP/14/2008 pokuta vo výške 50.000,--Sk (Črepiny - samo-maso praktiky), rozhodnutím č. RP/13/2008 pokuta vo výške 50.000,--Sk (Črepiny - Rosenberg), rozhodnutím č. RP/05/2010 pokuta vo výške 3.400 € (Trhni si!) a všetky tieto rozhodnutia sú právoplatnými. Rada taktiež uviedla, že pri rozhodovaní a pri určovaní výšky pokuty za porušenie povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z. z. vzala do úvahy závažnosť správneho deliktu, mieru zavinenia, rozsah a dosah vysielania, trvanie a následky porušenia povinnosti. Ďalšie kritérium pre určenie výšky pokuty v zmysle § 64 ods. 3 zák. č. 308/2000 Z. z., ktorým je spôsob porušenia o povinnosti účastníkom konania, je predmetom výroku rozhodnutia ako i samotného odôvodnenia rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu Rady podal v zákonom stanovenej lehote opravný prostriedok navrhovateľ a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozhodnutie Rady zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Sankcia bola vysielateľovi v konaní uložená za údajne nesprávne použitie JSO, keď predmetný program bol odvysielaný podľa odôvodnenia Rady s piktogramom 15, pričom v uvedenom programe boli údajne obsiahnuté nevhodné obsahy definované v § 1 ods. 1 písm. b) JSO, najmä údajne obscénne vyjadrovanie. Podľa navrhovateľa sa v konaní Rady vyskytla taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a namietal spôsob akým si Rada vyžiadala od účastníka záznam z vysielania, pretože nemá oporu v zákone

o vysielaní, ktorý vyslovene upravuje spôsob získania záznamu vyžiadaním od vysielateľa, pričom zákon na tento úkon dáva Rade právomoc (§ 5 ods. 1 písm. m/ zákona o vysielaní). Preto navrhovateľ žiadal, aby Rada k vyžiadaniu záznamu od účastníka rozhodla vo veci dodania záznamu, pretože právomoc žiadať záznam od vysielateľa je zo zákona zverená Rade ako kolektívnemu orgánu a takéto rozhodnutie Rady nebolo navrhovateľovi doručené. Zákon o vysielaní v ust. § 16 ods. 3 písm. l) umožňuje Rade získať záznam z vysielania pre potreby správneho konania jedinou legálnou cestou a to na základe vyžiadania od vysielateľa a preto vysielateľ Rade nezaslal záznam z predmetného programu a preto Rada nemohla získať a použiť zákonne získaný záznam z vysielania ako dôkazný prostriedok v správnom konaní. Zákonný režim ochrany práv vysielateľov je upravený v § 68 ods. 2 zákona č. 618/2003 Z. z. autorského zákona v znení neskorších predpisov. Navrhovateľ však Rade žiadny súhlas na akékoľvek použitie záznamu vysielania a ani na jeho vyhotovenie neudelila bez udelenia súhlasu je možné záznam z vysielania nahráť a použiť opätovne len za podmienok upravených autorským zákonom v ust. § 24 až 38 a akékoľvek iné nakladanie so záznamom z vysielania je nezákonným zásahom do práv vysielateľa. Preto argumentácia Rady, že ako orgán dohľadu na vysielaní sa snaží o ospravedlnenie zjavne programového protizákonného postupu. Postup Rady je preto podľa navrhovateľa i v rozpore s ust. § 34 ods. 1 Správneho poriadku a preto nie je možné naň ako na nezákonne získaný dôkaz prihliadať. Táto skutočnosť má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia a jeho nezrozumiteľnosť pre nedostatok dôvodov, pretože správny orgán nevie iným spôsobom dokázať svoje tvrdenia uvedené v dôvodoch rozhodnutia a nie je možné zákonným spôsobom preukázať obsah programu, za ktorý bol vysielateľ sankcionovaný.

Rada sa písomne k opravnému prostriedku navrhovateľa vyjadrila a žiadala, aby Najvyšší súd SR jej napadnuté rozhodnutie potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd vecne príslušný podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250i a nasl. a § 64 ods. 5 a 6 zák. č. 308/2000 Z. z., preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti O.s.p. a vec prejednal na ústnom pojednávaní dňa 4. júla 2012 a dospel k záveru, že rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť podľa § 250q ods. 2 O.s.p. a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súdom môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ust. § 250i ods. 2 O.s.p. je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súdom pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súdom teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Najvyšší súd SR považuje za potrebné zdôrazniť v súvislosti s preskúmanou vecou predovšetkým povinnosť všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou naplňovať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ust. § 250ja ods. 7 O.s.p., podľa ktorého: „Ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.“

Na základe citovaného ustanovenia odkazuje Najvyšší súd SR na svoj rozsudok zo dňa 29. marca 2012 sp. zn. 5SŽ/18/2011, zverejnený v plnom rozsahu na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR, ktorého odôvodnenie ďalej v príslušnom rozsahu uvádza:

„Na ústnom pojednávaní navrhovateľ uviedol, že osobitne považuje za potrebné zdôrazniť, že odporkyňa v danom prípade nepostupovala zákonným spôsobom v tom smere, v akom si vyžiadala od navrhovateľa záznam z vysielania, nakoľko takýto spôsob vyžiadania si záznamu nemá oporu v zákone č. 308/2000 Z.z.. Podľa názoru navrhovateľa preto konanie trpí vadou, ktorá má vplyv na jeho zákonnosť. Táto vada spočíva v tom, že Rada je kolektívny orgán, a ako kolektívny orgán rozhoduje, avšak vyžiadanie si záznamu nebolo urobené formou rozhodnutia, a preto navrhovateľ záznam Rade neposkytol. Napriek tomu si Rada vyhotovila záznam z vysielania programovej služby JOJ, hoci na to podľa zákona č. 308/2000 Z.z. nemá oprávnenie. Podľa navrhovateľa ide o nezákonne získaný dôkaz, ktorý nemôže byť v správnom konaní použitý. Ďalej namieta neurčitosť skutku a to, že výrok rozhodnutia nemá zákonom predpísané náležitosti.

Odporkyňa sa na ústnom pojednávaní vyjadrila k jednotlivým námietkam navrhovateľa, naďalej tvrdiac, že v danom prípade zo strany Rady nedošlo k porušeniu právnych predpisov. Rada je síce kolektívny orgán, ale v jej mene koná predseda Rady, a to i navonok a nikdy v minulosti neboli pochybnosti o tom, že pre vyžiadanie záznamu nie je potrebné vydávať osobitné rozhodnutie. Ide o jednoduchý administratívny úkon predpísanej formy a nikdy nebolo spochybňovaná autenticnosť takéhoto úkonu. Poznamenala k tomu, že v ostatnom čase zo všetkých vysielateľov vznáša uvedenú námietku iba navrhovateľ. Poukázala na to, že ak by sa prijal iný výklad, znamenalo by to, že vysielateľ v prípade nedodania záznamu, za čo mu tiež hrozí sankcia, by ale zmaril celé správne konanie, a ak by si Rada nemohla vytvoriť vlastný záznam z monitoringu stratila by svoju opodstatnenosť. Poukázala pritom na povinnosti Rady, ktorej to vyplývajú priamo zo zákona č. 308/2000 Z.z.. Pokiaľ ide o namietané porušenie autorského zákona, uviedol, že k tomu tak isto nemohlo dôjsť, lebo záznam bol Radou vyhotovený na súkromné účely ani na rozširovanie „diela“, ale pre účely správneho konania. Poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu Českej republiky vo veci sp. zn. IV ÚS 2425/09 z 08.02.2010, pričom zdôraznil, že monitoring bol vyhotovený z verejného konania na hmotný substrát a bez jeho vyhotovenia by nemohlo vôbec prebehnúť správne konanie. V prípade ak sa navrhovateľ rozhodne, že záznam nedodá, v žiadnom prípade podľa zástupcu odporcu nemôže ísť o nezákonne získaný dôkaz. K námietke o nedostatočnosti výroku uviedol, že je presne vymedzené, kedy a ako sa stal, a že skutok je vo výroku dostatočne popísaný a logicky nadväzuje aj na odôvodnenie rozhodnutia.

Navrhovateľ k prednesu odporkyne uviedol, že tento popiera čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Pokiaľ ide o nesúkromné použitie záznamu poukázal na autorský zákon, v ktorom je presne uvedené, čo môže byť použité bez súhlasu autora, pričom poukázal na české právne predpisy a judikatúru s tým, že český autorský zákon umožňuje použitie diela na účely správneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2, písm. a/ OSP a § 64 ods. 5 a 6 zákona č. 308/2000 Z.z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP, opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. marca 2012 a oboznámil sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č.

128-PLO/O-1240/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250i ods. 2 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficáty, môže reagovať jednak tým, že uloží správnomu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Porovnaním opravného prostriedku a obsahu administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že skutkový stav medzi účastníkmi nie je sporný. Navrhovateľ nepoprel, že dňa 13. decembra 2010 o cca 22:12 hod. odvysielal v rámci programovej služby JOJ program Noviny Plus - Martinka Kleopatry z Turca.

Predmetom preskúvaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola navrhovateľovi uložená sankcia podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z..

Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) preto v zmysle námietok navrhovateľa bolo posúdiť, či postup odporkyne v správnom konaní bol v súlade so zákonom, či navrhovateľ odvysielaním tohto programu porušil zákonné ustanovenia špecifikované odporkynou v rozhodnutí a či bola v súlade so zákonom uložená sankcia.

Podľa § 4 zákona č. 308/2000 Z.z. poslaním Rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie. Zároveň Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona, alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Činnosť Rady vyplývajúcu z tohto jej poslanca a pôsobnosti, upravenej v § 5 zákona č. 308/2000 Z.z., vykonávajú členovia Rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci jej Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu.

V oblasti výkonu štátnej správy zákon č. 308/2000 Z.z. v ustanovení § 5 ods. 1 písm. m/ v prípade

potreby oprávňuje Radu vyžiadať si od vysielateľov záznamy vysielania. Vysielateľom v ustanovení § 16 ods. 3 písm. l/ ukladá korešpondujúcu povinnosť uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite a na vyžiadanie Rady poskytnúť záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí Rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Na nariadenom pojednávaní, na otázku predsedníčky senátu, či v minulosti bolo vyžiadanie si záznamu zo strany odporkyne robené rozhodnutím, a prečo to nenamietali doteraz, právny zástupca navrhovateľa uviedol, „že to niekoľkokrát namietali, a že je to pre nich zásadná otázka, nakoľko neoprávneným vyhotovením si monitoringu bolo neoprávnene zasiahnuté do vysielania v zmysle autorského zákona, ktorý vyžaduje súhlas autora s uverejnením diela alebo osobitné zmocnenie v inom zákone. MAC TV Rade súhlas nedal a zákon č. 308/2000 Z.z. takéto oprávnenie taktiež nedáva. Výriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.“.

Pokiaľ ide o samotnú žiadosť o poskytnutie záznamu najvyšší súd k argumentácii navrhovateľa uvádza, že zákon síce výslovne neupravuje formu a náležitosti tohto úkonu, ale vzhľadom na skutočnosť, že v podstate ide o výzvu na splnenie povinnosti vysielateľa uloženej mu zákonom, považuje doterajší spôsob konania Rady za súladný s účelom tohto ustanovenia zákona.

Požiadavka navrhovateľa na vydávanie samostatných rozhodnutí Rady za účelom vyžiadania záznamu vysielania v lehote do 45 dní od vysielania, vzhľadom na zloženie Rady (§ 6 zákona č. 308/2000 Z.z.), možnú periodicitu jej zasadaní, prípadné námietky vysielateľa proti dôvodom, resp. oprávnenosti žiadosti a potrebu rozhodnutia o týchto námietkach, predstavuje zbytočnú formalizáciu postupov, ktorá nemá oporu v citovanom zákonom ustanovení. Preto jej uplatnenie v predmetnej veci prvýkrát ako odvolacieho dôvodu (osobitne s poukazom na prednes navrhovateľa na ústnom pojednávaní dňa 29. marca 2012), najvyšší súd vychádzajúc jednak z citovaných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z., jeho účelu a systematickej súvislosti a jednak z doteraz ustálenej súdnej praxe a judikatúry vyhodnotil ako zjavne účelové až špekulatívne.

V tejto súvislosti najvyšší súd tiež upozorňuje na to, že tam, kde chcel zákonodarcu vyjadriť, že Rada koná vo forme rozhodnutia, výslovne to v zákona uvádza (napr. § 5 ods. 1, písm. a/ až d/ § 6 ods. 2 písm. a/ zákona 308/2000 Z.z.), pričom ani správny poriadok takúto povinnosť neurčuje.

Nad rámec uvedeného najvyšší súd uvádza, že ani odlišný právny názor navrhovateľa na formu žiadosti o poskytnutie záznamu (list Rady č. 6012/2010 zo dňa 15.12.2010), nevysvetľuje jeho oneskorenú vecnú reakciu (námietku z 15.03.2011), urobenú s dostatočným časovým odstupom od zániku jeho povinnosti na uchovanie záznamu spornej relácie.

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/ a h/, zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností vysielateľov podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov a v prípade ich porušenia ukladať sankcie.

Zákon ani v ďalších ustanoveniach výslovne neupravuje spôsoby realizácie tohto dohľadu. Z uvedeného ustanovenia je však zrejmé, že ide o výkon dohľadu ex off, ktorý musí zabezpečiť samotná Rada permanentne, i bez vonkajšieho podnetu (napr. sťažnosti diváka) a vlastnými prostriedkami. Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a/ cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov. Z dôvodovej správy k zákonu č. 308/2000 Z.z. (jej všeobecnej časti kapitoly o nárokoch na štátny rozpočet) je zrejmé, že zákon s touto činnosťou Rady počítá (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie).

Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.

Z obsahu stanoviska navrhovateľa z 15. marca 2011 k vyžiadaniu záznamov z vysielania (č. I. 7), odpovede odporkyne na toto stanovisko z 18. apríla 2011 (č. 1. 6) a listu odporkyne zo 6. mája 2011 jednoznačne vyplýva, že odporkyňa z vlastného automatického nahrávacieho zariadenia na účely dohľadu, vytvorila kópiu (rozmnoženinu) spornej relácie až po tom, čo navrhovateľ záznam zjavne úmyselne v rozpore s § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. neposkytol.

Takto vytvorený záznam bol odporkyňou použitý výlučne na účely a potreby správneho konania, ktoré jej vyplývajú z ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. a zák. č. 71/1967 Zb.

K námietke navrhovateľa, v ktorej poukazuje na autorský zákon, najvyšší súd v zhode s vyjadrením odporkyne uvádza, že tento zákon upravuje súkromnoprávne vzťahy medzi nositeľom autorských práv a práv s nimi súvisiacich a ostatnými subjektmi súkromného práva. Takto potom uvedená námietka nepodlieha prieskumu v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti OSP a najvyšší súd na ňu nemôže prihliadať.

Navyše podľa názoru najvyššieho súdu týmto postupom majetkové právo vysielateľa podľa § 68 ods. 2 písm. c/ zákona 618/2003 Z.z. mohlo byť dotknuté len v nevyhnutnej miere, potrebnej pre splnenie zákonom stanoveného poslania a pôsobnosti Rady, t.j. jej konanie na základe zákona.

Námietka navrhovateľa týkajúca sa použitia nezákonne získaného dôkazu je preto podľa názoru najvyššieho súdu neopodstatnená.

Podľa najvyššieho súdu nemožno vylúčiť, že motív tohto konania vysielateľa vychádza aj z porovnania zákonných rozsahov pre výšku pokuty za nedodanie záznamu vysielania na vyžiadanie Rady (663 eur do 66 387 eur) a pre výšku pokuty za správny delikt § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., za ktorý bol navrhovateľ sankcionovaný (3 319 eur do 165 969 eur), kde je zrejmé, že nedodaním záznamu vysielania na vyžiadanie Rady sa navrhovateľ chcel vyhnúť sankcionovaniu za závažnejší správny delikt, a teda aj vyššej pokute. Uvedené konštatovanie najvyššieho súdu utvrdzuje aj vyjadrenie navrhovateľa, ktorý na nariadenom pojednávaní, ako je uvedené vyššie uviedol, že „vyriešenie tejto otázky je pre navrhovateľa zásadné aj v tom, že obdobným spôsobom Rada získala záznam vo veci občianskeho združenia 99% a aj za toto vysielanie bola navrhovateľovi uložená sankcia.

K ďalšej námietke, v ktorej prezentoval navrhovateľ vadnosť výroku napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že tento neobsahuje presný, jednoznačný, pravdivý a nezameniteľný popis skutku, musí najvyšší súd konštatovať, že výroková časť napadnutého rozhodnutia je formulovaná presne, úplne a dostatočne určito a to spôsobom, ktorý vylučuje zameniteľnosť skutku s iným.

Podľa § 71 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. sa na konanie o sankciách vrátane ukladania pokút vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (správny poriadok).

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu

exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výroková časť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia zhora uvedené kritériá spĺňa. Je nesporné, že vo výrokovej časti je uvedený resp. vymedzený čas spáchania správneho deliktu - 13.12.2010 o cca 22:12 hod., spôsob spáchania správneho deliktu - NOVINY PLUS - MARTINKA KLEOPATRA Z TURCA a je konkrétne uvedený i správny delikt - odvysielaním predmetného programu svojím obsahom a spôsobom spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti súťažiaceho Mariána z programu Farmár hľadá ženu. Výroková časť rozhodnutia tak i podľa názoru najvyššieho súdu exaktne popisuje konanie, ktorého sa navrhovateľ dopustil a v dôsledku ktorého došlo k spáchaniu konkrétneho správneho deliktu, za ktorý mu bola uložená sankcia. Preto námietku navrhovateľa v tomto smere treba považovať za bezpredmetnú.

Podľa článku 10 Listiny základných práv a slobôd má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa článku 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Treba poznamenať, že celý text článku 19 Ústavy SR vychádza z článku 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa ukladá LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky).

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

K poslednej navrhovateľovej námietke, kde namieta právne posúdenie veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada, a to z dôvodu, že v posudzovanom prípade sa jedná o odvysielanie obsahu vo vzťahu k sérii Farmár hľadá ženu, protagonisti tohto programu sú zmluvnými účastníkmi programu a sprievodných aktivít, kde podľa navrhovateľa hranica pre posudzovanie prípadného možného zásahu do práv účastníka uvedeného programu by mala zohľadňovať skutočnosť, že osoba do ktorej práv mohlo údajne byť zasiahnuté je za svoju účasť v programe honorovaná, bola si vedomá úlohy, v ktorej bude vystupovať, o účasť v programe sa prihlásila, a preto nemôže žiadať o rovnakú ochranu ako osoba na programe nezainteresovaná najvyšší súd uvádza v zhode s vyjadrením odporkyne a s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. 4SŽ/9/2006, že zákon ukladá povinnosť nezasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv slobôd iných a pri posudzovaní porušenia § 19 zákona č. 300/2005 Z.z. nie je podstatné, či sa jedná o slobodné konanie účinkujúcich alebo nie.

Verejný výsmech a verejné vyjadrenia voči osobe Mariána na obrazovke je preto zásahom do ľudskej dôstojnosti.

K uvedenej námietke na záver najvyšší súd uvádza, že je nesprávne si myslieť, že podpisom akejkoľvek zmluvy sa človek môže vzdať svojich základných práv a slobôd, ktoré sú podľa Článku 12, ods. 1 Ústavy SR neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Najvyšší súd vychádzajúc aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (pozri k tomu bližšie rozhodnutia vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. US 322/2011-www.concourt.sk) v zhode s vyjadrením odporkyne neakceptoval ani poslednú námietku navrhovateľa týkajúcu sa právneho posúdenia veci a skutočnosť, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu zákona, ktoré uvádza vo svojom rozhodnutí Rada.

Takto potom rozhodnutie odporkyne podľa názoru najvyššieho súdu má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku a nevykazuje formálne ani logické nedostatky. Najvyšší súd taktiež nezistil, že by odvolaním napadnuté rozhodnutie trpelo vadami, ku ktorým musí súd prihliadať bez ohľadu na to, či navrhovateľka takýto nedostatok rozhodnutia namietala. Najvyšší súd sa v tomto smere stotožnil s rozhodnutím Rady.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky neobsahuje nijaké argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí a to včítane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú.“

Na základe zisteného skutkového stavu veci, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok navrhovateľa a tiež s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí 5SŽ/18/2011, pri ktorom Najvyšší súd SR nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napr. zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska) a preto bolo potrebné napadnuté rozhodnutie Rady ako súladné so zákonom podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdiť.

Najvyšší súd SR zároveň zaviazal navrhovateľa ako neúspešného účastníka na zaplatenie súdneho poplatku v sume 66 € v zmysle § 2 ods. 4 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. Navrhovateľ v preskúmovacom konaní úspech nemal a Rade nárok na náhradu trovkonania neprináleží zo zákona.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.